

[Kim Behnke]

hverken den ene eller den anden side af guld-vægten.

Så vil jeg gerne vende tilbage til diskussionen med fru Pernille Sams. Det forslag fra Fremskridtspartiet, der var til behandling den 7. marts 1991, blev ikke fremsat, fordi vi mente, at erhvervslejelovgivningen skulle være udformet præcis sådan, men simpelt hen fordi vi mente, at det i det mindste kunne lade sig gøre at opnå politisk enighed om dets indhold på daværende tidspunkt. Men den enighed var jo ikke til stede. Boligministeren beskrev jo dengang, at nu ville man sætte dette hurtigtarbejdende udvalg i gang, og at man regnede med, at det, de nåede frem til, kunne danne grundlag for lovgivningen siden hen. Og det er så det punkt, vi er nået frem til i dag.

Men med hensyn til den tidligere diskussion skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, at jeg fristes til at citere fru Pernille Sams' indlæg i spalte 2910 i Folketingets forhandlinger, 2. samling 1990-91:

»I sådanne klare tilfælde, hvor man med sikkerhed kan sige, at der er tale om to professionelle parter, der må være kvalificerede til at aftale det, de ønsker, og som passer til deres forhold, finder vi, at en aftale skal være en aftale. Alt andet virker forvriddende.«

Det er også udmærket, når fru Pernille Sams i forlængelse af fru Kirsten Jacobsens eksempel vedrørende Burger King-koncernen i Ålborg helt rigtigt siger, at store multinationale koncerner m.v. vel dårligt kan siges at være en svag part. Ganske rigtigt observeret.

Derfor har vi så svært ved at forstå, hvorfor Det Konservative Folkeparti nu foretrækker under denne debat at læne sig op ad boligministerens små step på stedet – som dog alligevel giver lidt bevægelse i den rigtige retning – når man har mulighed for at følge fuldstændig op på fru Pernille Sams' ordførertale fra den 7. marts 1991 og lægge sine lodder i den vægt, Fremskridtspartiet har stillet frem. Det vil oven i købet give mulighed for at få det præcis, som fru Pernille Sams gerne vil have, nemlig at en aftale skal være en aftale.

Så har der været diskuteret meget om, hvor problemerne opstår, og det er jo desværre tilfældet, at vi på dette område har fået noget, man kan kalde halvvejs amerikanske tilstande. Vi kender alle de ubehagelige eksempler på, hvordan halv- og helsmarte advokater i det

amerikanske samfund ligefrem søger efter folk, der f.eks. føler, at de er blevet dårligt behandlet i sygehusvæsenet. De er parat til at indlede retssager for de pågældende, og de lover, at de kun skal have honorar, hvis de vinder sagerne. Tilsvarende forhold har vi jo fået inden for erhvervslejeområdet. Advokater har den flabthed, at de ligefrem annoncerer i aviserne og uddeler pjecer til de erhvervsdrivende med tilbud om, at man er parat til at efterprøve deres erhvervslejemålskontrakter. Det er efter vores mening så absurde forhold, at vi må gøre alt, hvad der overhovedet er muligt, for at få ændret de lovparagraffer, som disse gribbe – det vil jeg godt kalde den type advokater – betjener sig af.

I bund og grund er det jo helt fejlagtigt, at erhvervslejemål omfattes af de samme regler som private lejemål. Jeg er fuldstændig enig med hr. Jørgen Estrup, de ting hører ikke nødvendigvis sammen, men ikke desto mindre er det jo sådan, at huslejenævnene og boligretten også er indblandet i sagerne om erhvervslejemålene. Det svarer jo til, som det også er omtalt tidligere i dag, at på alle tænkelige områder, hvor virksomheder indgår indbyrdes aftaler, kunne man efter et års tid få kontraktens gyldighed prøvet, hvis man var utilfreds med forholdene, og få betalingerne nedsat. Det vil give et totalt kaotisk marked, lige så vel som vi har et kaotisk lejemarked.

Så er vi heller ikke alt for begejstrede for boligministerens argumentation på et andet punkt, og det vedrører selvfølgelig også vores forslag. Ministeren talte den 7. marts 1991 om baggrunden for at nedsætte det hurtigtarbejdende udvalg, og jeg citerer fra spalte 2908:

»Nu har vi bedt ejernes og lejernes repræsentanter igennem et udvalgsarbejde at søge at finde frem til en mere stabil ordning, sådan at Folketinget derefter kan tage stilling til, om det skal give anledning til ændringer i den gældende lovgivning.«

Men Folketinget fralægger sig jo i den grad sit ansvar og sin lovgivningspligt, når man i flere og flere tilfælde siger: Nu tager vi de to berørte parter og lukker dem inde i et lokale; så kan de sende en hvid røg op, når de er enige, og så lovgiver vi ud fra det, de har fundet frem til. Det er jo ikke det, der er meningen med, at man skal foretage høringer hos interesseorganisationer osv. Det er jo ikke de pågældende